

ske enkelt Paragraf ønsker jeg at omtale kort og gøre Medlemmerne opmærksomme paa. Det er § 7. Her i Tinget vedtog vi i Fjor den saakaldte Afskedigelsesparagraf for Lærernes Vedkommende, ved hvilken Kommunalbestyrelsen blev i Stand til at komme af med en Lærer, som var kommen i en saadan skæv Stilling, at hans Arbejde egentlig ikke var saa meget værd, som det burde være. Jeg tror, at Befolkningen sætter Pris paa den Bestemmelse, og jeg ved ogsaa, at Befolkningen i mange Tilfælde vilde sætte Pris paa at kunne komme af med en Læge eller Apoteker, som kunde være farlig for sine Omgivelser, idet de nemlig have med saa intime Ting at gøre, at de let kunne komme til at volde Skade. § 7 anviser en Vej i saa Henseende. Der er der taget tilbørligt Hensyn ikke alene til Publikum, men ogsaa til Lægerne og Apotekerne, thi man bør naturligvis ikke gaa nogen af Parterne for nær. Hvis Lovforslaget bliver vedtaget, glæder jeg mig paa Befolkningens Vegne netop over § 7.

Endnu vil jeg gerne omtale Lønningerne. Formanden, som maaske nok i Tidernes Løb ganske af sig selv vil faa Navnet „Medicinaldirektør“, uden at Lovforslaget giver ham Ret til at bære dette Navn, lønnes efter Forslaget som Departementschef med 6,000 Kr. i Begyndelsesløn, stigende med 500 Kr. hvert 4de Aar indtil 8,000 Kr. Men dette er ikke nok. Man har i Kommissionen — og Rigsdagsmændene have givet deres Tilslutning dertil — været klar over, at skulde man have fat i en virkelig Dygtighed at stille i Spidsen for Sundhedsstyrelsen, vilde det sikkert ogsaa blive en Mand med en temmelig stor Lægepraksis, og da en stor Lægepraksis bringer store Indtægter, vilde en saadan Mand neppe modtage Pladsen med en Begyndelsesløn af 6,000 Kr., thi dygtige Læger tjene meget, meget mere. For at sikre sig en Dygtighed er Kommissionen gaaet med til at yde et ekstra Tillæg af 1,500 Kr., som dog ikke skulle medtages ved Pensionsberegningen.

Til Slut vil jeg gerne gøre opmærksom paa, at naar Hensyn tages til, at den her foreslaaede Reform gælder en Institution, der er over 100 Aar gammel, saa tror jeg nok, det tør siges, at det er lykkedes Kommissionen at naa det Maal, at det ikke vil blive en alt for kostbar Indretning. Der tales jo saa tidt om at spare, uden at det virkelig bliver til noget med Sparsommeligheden, men jeg tror, det maa indrømmes, at naar Kommissionen har

kunnet foreslaa en saa god Ordning af vor Sundhedsstyrelse og dog bragt det dertil, at Merudgiften for Staten ikke beløber sig til mere end 33,850 Kr., er der dog her i et enkelt Tilfælde blevet Alvor af at spare.

Med disse Ord skal jeg anbefale Lovforslaget til det høje Ting til saa hurtig Behandling, som vi overhovedet kunne bringe til Veje. Vi staa jo med en midlertidig Ordning —, jeg havde nær sagt: udenfor Lov og Ret —, og navnlig for de retsmedicinske Afgørelser har det sin allerstørste Betydning, at Forslaget fremmes, saaledes at de Sager kunne blive lagte i en fuldstændig sikker Haand. Hermed anbefaler jeg Forslaget til velvillig og hurtig Fremme.

Sigvald Olsen: Ogsaa jeg kan anbefale Lovforslaget til velvillig og hurtig Behandling. I Kommissionen var der fuldstændig Enighed om det Forslag, som den har stillet, og de Ændringer, Justitsministeren har foreslaaet, kunne jo ikke siges at være af indgribende Natur. Det vil være paa Tide nu at komme bort fra den gamle Ordning med Sundhedskollegiet. Man kan sige, at vi paa en Maade ere komne bort fra den, idet Kollegiet blev ophævet — ad rent provisorisk Vej — af den afgaaede Justitsminister. Vi kunne vist ogsaa være enige om, at havde denne ikke begaaet andet ondt, vilde vi være bedre kørende i vort politiske Liv, end vi ere i Øjeblikket. Ganske vist gjorde han det paa en ret brutal Maade, der kunde saare de Mænd, der havde ofret et aarelangt og uegennyttigt Arbejde i Sundhedskollegiet, men man tør jo forudsætte, at disse Mænd sidde inde med saa megen Selvtillid og Styrke paa mange Omraader, at de kunne tage sig denne Handling let.

Naar der nu i Kommissionen er opnaaet fuld Enighed om en Ændring af Sundhedsvæsenet, saaledes at der oprettes en Centralstyrelse for samme, kan det vistnok siges at finde Billigelse fra alle Sider. Jeg skal derfor heller ikke fremsætte mange Bemærkninger om det foreliggende Lovforslag. Jeg skal kun fremhæve, at naar min Partifælle, den ærede 4de Landstingsmand for 9de Kreds (Harald Jensen) og jeg ere gaaede med til Kommissionsbetænkningen, ligger deri ikke, at vi ikke paa enkelte Punkter kunde have ønsket en noget anden Affattelse, men vi have bøjet os for de ret vægtige Argumenter, der i Kommissionen ere fremførte mod de af os fremsatte Forslag. Blandt disse skal jeg særlig fremhæve et, som gik ud